

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.640 van 5 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juli 2005 het Rijk binnen en diende op 13 juli 2007 een derde asielaanvraag in. Op 27 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en te behoren tot de beroepskaste Gaboye. U diende op 26 juli 2005 een eerste asielaanvraag in. Een beslissing tot weigering van verblijf werd op 17 oktober 2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen. U tekende op 20 oktober 2005 beroep aan tegen deze beslissing en werd in dat verband door het Commissariaat-generaal gehoord op 11 mei 2006. Op 17 mei 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende*

beslissing van weigering van verblijf op basis van het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Op 3 juli 2006 diende u een verzoekschrift tot schorsing in bij de Raad van State tegen de bevestigende beslissing van verblijf (G/A 174123-25933). Er werd nog geen beslissing genomen in het kader van dit beroep tot nietigverklaring. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 13 november 2006 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 28 februari 2007. U keerde niet naar uw land van herkomst terug. Op 13 juli 2007 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 19 juli 2007) en het Commissariaat-generaal (dd. 20 maart 2008) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een identiteitskaart (nr. 011236/03) op naam van Caasha Maxamed Xasan uitgereikt te Mogadishu op 15 januari 2003 en een geboortecertificaat (nr. 2467/80) op naam van Aicha Mohamed Hassan uitgereikt te Mogadishu op 10 september 1980.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift niet aanstipt welke rechtsregels de bestreden beslissing schendt, doch volgt verweerder die *“meent uit het verzoekschrift te kunnen afleiden dat verzoekster de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opwerpt.”*
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoekster diende een derde asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag werd geweigerd wegens het *“bedrieglijk karakter”* van verzoeksters verklaringen en de tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen.
1. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters vroegere asielaanvragen te herbeoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag aangehaalde feiten.

5. Bij het indienen van haar derde asielaanvraag verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken *"Ik heb geen nieuwe elementen. Er is nog steeds oorlog in Somalië en ik kan niet terugkeren. Hoe weet je dat je leven nog steeds in gevaar is? Ik weet het gewoon. Ik heb geen contact meer met Somalië"* (gehoorverslag DVZ, dd. 19.07.2007, p.6) en op het Commissariaat-generaal *"Ik heb geen nieuwe elementen. Ik ben in dit land illegaal en heb geen papieren. Daarom vraag ik opnieuw asiel."* (gehoorverslag CGVS, 20.03.2008, p.5).
1. Verzoekster geeft aldus toe dat ze haar vroegere verklaringen niet kon aanvullen noch elementen aanbrengen die deze in een ander daglicht kunnen stellen. De conclusies van de beslissingen genomen in de eerste en tweede asielaanvraag, met name dat verzoeksters verklaringen onvoldoende zijn om haar identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken, blijven dan ook overeind.
1. Verzoekster diende bij haar derde asielaanvraag een Somalische identiteitskaart en geboorteakte in. Ze betwist de argumentatie van het Commissariaat-generaal *"Enerzijds houdt het voor dat het weinig waarschijnlijk is dat sinds 1991 er nog officiële staatsdocumenten zouden zijn uitgeschreven, terwijl anderzijds aan verzoekster wordt verweten onvoldoende aan te tonen dat zij werkelijk een Somalische is. Op deze wijze wordt de bewijsvoering natuurlijk onmogelijk gemaakt. Verzoekster heeft van bij haar eerste asielaanvraag steeds gesteld dat zij van Somalische afkomst is. Voor de ene of andere reden heeft het CGVS deze stelling steeds in twijfel getrokken. Echter heeft het CGVS nooit enig bewijs kunnen geven van het feit dat de verklaring van verzoekster over haar nationaliteit onwaar zou zijn. Met andere woorden, men veronderstelt een onwaarheid, zonder bewijs en eigenlijk zonder aanleiding, en op die basis, en louter op die basis, weigert men de vluchtelingenstatus."*
2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij haar ligt en zij in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient zij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).
3. Verzoekster ontkent niet dat ze verklaarde geboren te zijn te Beletweyne maar volhardt dat *"alle administratie in haar land uitgaat van Mogadishu, en dus ook alle documenten daar opgesteld en uitgereikt worden."* Los van de gebrekkige spelling beantwoordt verzoekster de bevinding niet van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *(toegevoegd aan het administratief dossier)*. Verzoekster objecteert immers niet haar loutere bewering dat alle documenten in Somalië zouden uitgaan van Mogadishu. De conclusie van het CGVS inzake het geboortecertificaat nr. 2467/80) op naam van Aicha Mohamed Hassan uitgereikt te Mogadishu op 10 september 1980, blijft dan ook gehandhaafd.
2. Wat betreft de neergelegde identiteitskaart stelt de bestreden beslissing *"dat het merkwaardig is dat het door u voorgelegde geboortecertificaat (lees: identiteitskaart) opgesteld werd dd. 15 januari 2003 door de lokale overheidsdiensten van Mogadishu"*

hoewel Somalië sinds het uitbreken van de oorlog in 1991 geen effectieve staatsstructuren meer kent en het bijgevolg onwaarschijnlijk is dat officiële documenten nog uitgegeven zouden worden (zie informatie in administratief dossier). Anderzijds is het bevreemdend dat u staande hield dat uw vader uw identiteitskaart verkreeg van de Somalische regering (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 20 maart 2008, p. 4) doch dat u eerder verklaard had dat uw vader in 1993 overleed (p. 2) en uw identiteitskaart pas werd uitgereikt in 2003 (zie informatie in administratief dossier)."

3. De Raad stelt vast dat de kopie van verzoeksters identiteitskaart die toegevoegd werd aan het dossier vermeldt: *"origineel gezien, lijkt erg op een kopie van het origineel."* (stuk 10, inventaris documenten voorgelegd door de asielzoeker), wat een negatieve indicatie van de echtheid inhoudt. Ongeacht hiervan, legt verzoekster niet enkel documenten neer die volgens haar verklaringen waren opgebrand, maar is over de wijze waarop ze deze in haar bezit kwamen evenmin coherent. Aanvankelijk verklaarde verzoekster dat ze de identiteitskaart van haar vader kreeg, terwijl haar vader stierf in 1993 en het document werd uitgereikt in 2003. Na confrontatie met deze flagrante incoherentie bleef verzoekster volharden in haar afgelegde onverzoenbare verklaringen (gehoorverslag CGVS, 20.03.2008, p.4). Verzoekster weerlegt in haar verzoekschrift evenmin de bevinding van het CGVS dat het document werd uitgereikt na 1991 toen de administratie en alle staatsinstellingen ineengevallen waren en niet langer bestonden. De identiteitskaart uitgereikt in 2003 is niet enkel strijdig met verzoeksters eigen verklaringen maar tevens met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier en die door verzoekster niet wordt weerlegt. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden aangehecht.

1. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van de asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (*R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005*). De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende zijn op voorwaarde dat deze coherent, uitvoerig en gegrond zijn. Verzoeksters eerste twee asielaanvragen werden ongeloofwaardig bevonden op basis van gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen. Het aanbrengen van documenten die zowel tegenstrijdig zijn met haar eigen verklaringen als met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier –en die niet wordt weerlegt– kunnen de conclusies over een bedrieglijke identiteit en nationaliteit niet ontkrachten. Verzoeksters verklaringen en documenten zijn dermate gebrekkig dat ze frauduleus voorkomen en haar derde asielaanvraag een misbruik van procedure toeschijnt.

6. Wat verzoekster opmerking betreft dat ze Somali spreekt dient te worden vastgesteld dat talenkennis slechts een indicatie inhoudt doch bezwaarlijk kan bewijzen dat men afkomstig is van een land waar deze taal gesproken wordt, laat staan dat men ook de nationaliteit van dit land bezit. Dit klemmt te meer daar het Somali niet enkel in Somalië gesproken wordt maar ook in Djibouti, Ethiopië, Puntland, Yemen en Kenia.

1. Verzoekster maakt niet aannemelijk afkomstig te zijn van Somalië, wat derhalve de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas totaal onderuithaalt. Haar

voorgehouden nood aan internationale bescherming kan dan ook niet overtuigen. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

7. Met betrekking tot haar vraag om subsidiaire bescherming wijst verzoekster opnieuw op haar feitenrelaas, de *“toestand in de welke verzoekster zich bevond ten tijde van haar verblijf in haar land”*, dat zij *“herhaaldelijk verkracht en mishandeld”* werd en acht het *“duidelijk dat bij een gedwongen terugkeer verzoekster opnieuw voorwerp zal zijn van ernstige mishandelingen.”*
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt. Verzoekster steunt zich verder op dezelfde ongeloofwaardige elementen zoals aangebracht voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
2. Verzoekster toont niet aan waar ze verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij.
3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. De overige middelen en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.